

LUDVÍK SOUČEK

BLÁZNI Z HEPTERIDY

Ludvík Souček

Blázni z Hepteridy

Palmknihy
2015

Copyright © 2014 Ludvík Souček - dědicové c/o DILIA
Cover design © 2014 Nikola Klímová

ISBN 978-80-7486-189-5 (ePub)

ISBN 978-80-7486-190-1 (mobi)

ISBN 978-80-7486-191-8 (PDF)

Obsah

1. KAPITOLA	5
2. KAPITOLA	11
3. KAPITOLA	16
4. KAPITOLA	23
5. KAPITOLA	28
6. KAPITOLA	34
7. KAPITOLA	39
8. KAPITOLA	45
9. KAPITOLA	51
10. KAPITOLA	56
11. KAPITOLA	73
12. KAPITOLA	81
13. KAPITOLA	88
14. KAPITOLA	98
15. KAPITOLA	104
16. KAPITOLA	113
17. KAPITOLA	117
18. KAPITOLA	123
19. KAPITOLA	128
20. KAPITOLA	137
21. KAPITOLA	143
22. KAPITOLA	153
23. KAPITOLA	158

1. KAPITOLA

Jakpak si mohu ověřit všechny tyto pochybnosti, když se tam nahoru nikdy nepodívám? A proč bych nemohl? Vždyť přece Prométheus kdysi v nebi byl, když tam ukradl oheň. Jsem snad já méně smělý než on? A mám snad důvody, proč si od toho slibovat méně zdaru?

Cyrano z Bergeraku: Cesta na Měsíc

„Dost, už dost!“ zakvílel srdceryvně režisér hlasem Františka z Assisi nebo předsedy klubu přátel zvířat, donucených přihlížet odbornému opékání živé kočky.

Všechno, ale úplně všechno šlo toho dne dokonale v souladu se škodolibým zákonem schválnosti, uplatňujícím se sice co, chvíli i při každém pádu namazaného krajíce (pochopitelně vždy máslem na podlahu), vydávajícím však květy přímo tropické nádhery všude, kde se filmuje. Všichni profesionálové to ochotně potvrdí. A čtyři pozemšťané filmovali, lépe řečeno pokoušeli se filmovat, už od časného hepteridského rána, zalitého interesantně zelenými paprsky místního slunce, lámajícími se v křišťálově jasném vzduchu, takže poněkud připomínalo dort s pistáciovou polevou. Slovo „pokoušet se“ plně vystihuje situaci – tentokrát se totiž nepodařilo dodržet ani uspokojivý minimalistický systém JZD, čili Jeden Záběr Denně.

Kameraman Tobiáš byl dnes stíhán osudem nejvíce. Ukládal s obličejem preventivně nasupeným do útočné grimasy mučedníka ze záliby kameru do kufříku a s takřka bolestnou touhou vzpomínal na blahé doby dávné minulosti, kdy jeho úhlavním přirozeným nepřátelům, divákům, stačil k zábavě pásek filmu, získaný spolehlivým proháněním celuloidové pentle prostinkou kamerou, v krajním případě dokonce – jak fantasticky jednoduché a zároveň důmyslné! – poháněné ručním točením klikou. Barevná, plastická, cineramatická a pocity indukující polyvize ovšem vyžadovala přístroje podstatně složitější, což v praxi znamenalo tisíce a tisíce elektronických obvodů, mikrominiaturizovaných bloků (nebo jak se ty zatracené pecičky, co se pořád pálí, jmenují) a dalších hejblat,

odcházejících s tragickou důsledností v klíčových okamžicích pečlivě připravované scény polyvizní hry, stojící a padající s hlavní osobou a miláčkem mnoha planet Galaxie, Karou Karnovou.

Zmíněná slečna právě svěsila pečlivě naučeným pohybem smrtelnou únavou vyčerpané labutě ramena a odsunula do týla duhově lesklou bublinu přílby výstředního skafandříku, zrozeného v polyvizní rekvizitárně asi na podkladě snu šíleného cukráře o kosmonautice. Byl zde ovšem zhola zbytečný, atmosféra Hepteridy byla sice poněkud řidší než pozemská, ale docela dobře dýchatelná a ke všemu intenzívně provoněná drobnými kvítky místní luční vegetace jako krám s kořením. Zprvu to bylo nezvyklé, a někomu snad i trochu nepříjemné, po čase však způsobovalo vdechování hepteridského vzduchu vzácné a vybrané potěšení, které by lékaři určitě dopřáli mnoha pozemským i provinciálním astmatikům a bronchitikům, nebýt smutné skutečnosti, že nejpohostinnější planeta Zeleného slunce byla pro hromadné výpravy trochu z ruky.

Všemocná polyvize byla ovšem schopna organizovat třietapový let mimoprostorem i pro méně důležité, a zejména méně slibné cíle, než jakým nesporně byl další díl nekonečného kosmického seriálu Kara z hvězd. Vznikl i tentokráte za nevědomé spolupráce jakéhosi (jak scénárista doufal) dávno zapomenutého spisovatele sklonku novověku, který v pochopitelné naivitě a buranství své doby poslal do vesmíru dva muže, což ovšem pro polyvizi vůbec nepřicházelo v úvahu. Bylo jisté, že by přesně podle původní předlohy vzniklo cosi, o čem pak diváci shodně tvrdí, že dnes večer – zase v té pitomé polyvizi NIC, ale VŮBEC NIC nebylo. Východiskem byl miláček miliard – Kara.

Kara z hvězd vypadala v tomto okamžiku poněkud jinak, než jak ji znaly zástupy oddaných ctitelů. Vidina pobytu na Hepteridě, postrádající – vonné koření sem, vonné koření tam – všech nezbytných životních potřeb polyvizních hvězd, ji děsila. Navzdory osvědčené nývě něžnosti, s jakou proplouvala telestěnami několika set planetárních systémů, obšťastňovaných večer co večer polyvizi, měla sto chutí Tobíaše nakopnout. Vyplnění této touhy bránila její znalost zákeřných sprostot, jichž jsou kameramani schopni. I nejkrásnější žena Galaxie (za níž se Kara pochopitelně považovala,

ačkoli to zaujaté poroty soutěží krásy dosud oficiálně neuznaly) má jisté fyzické nedostatky, jež při dostatečně rafinovaném úhlu záběru a osvětlení na telestěně vyniknou tak, že jsou schopny otřást dokonce i oddanými a nekritickými dušemi příznivců, vytvářejícími nezbytné živné podhoubí popularity.

„Chudáčku Tobiáší,“ řekla nakonec sladce, „máte prostě dneska smůlu. Myslíte, že to vůbec někdy spravíte?“

Jako vhodnou kompenzaci a psychiatrii všeobecně doporučované vybití afektu dříve, než adrenalin natropí nenapravitelné škody, nakopla nevinného data, stoupajícího pomalu jako dětský balónek z trávy, takže se rozpadl do hejna třepetavých pseudomotýlků, panicky prchajících na všechny strany. Chudáček Tobiáš se zuřivě zašklebil a se syknutím, neboť si přiskřípl palec, přirazil víko pouzdra.

Režisér Petr Pritt, obecně nazývaný navzdory svým šedivějícím vlasům spolupracovníky téže a vyšší úrovně Pétou, se rychle vyrovnal se sérií otřesů, které mu uchystal dnešní ztracený den, a po krátkém rozmýšlení se zahalil do své oblíbené role roztržitého intelektuála, žijícího jinde než okolí, kazící jeho geniální koncepcí.

Bystrý psycholog by mohl z až příliš dokonalého podání poznat hru. Pét'a totiž v podstatě vůbec nebyl roztržitý, právě naopak, a jaktěživ nežil nikde jinde než tam, kde právě byl a pracoval – nebo to předstíral – honorářová účtárna polyvize měla v této věci naprosto jasnou a vyhraněnou představu. Nebyl dokonce ani intelektuálem v onom žádoucím slova smyslu, jež se snažil vsugerovat každé neprozřetelně se blížící mladé ženě s patřičnými fyzickými vlastnostmi. Občas přetřásaná tvrzení, že by byl schopen tvořit daleko významnější a hlubší díla než venkonce dokonale stupidní seriály, byla zdvořilostí nebo omylem. Nebyl by schopen. Odstřelování jednoho dílu za druhým v přijatelné kvalitě a na slušné profesionální úrovni bylo jeho nejsilnější a – což u Pěti obvykle rozhodovalo – nejsnáze vytěžitelnou stránkou. Jen jednou v životě se bláhově pokusil o nekonvenční polyvizní ztvárnění Cholmovy Duhové symfonie, dal si s tím hrůzu práce, honorář byl směšně nízký a nakonec materiál, na nějž dodnes dramaturgie Hlavní hudební redakce galaktické polyvize vzpomíná s hrůzou, nikdy

nespatřil telestěny. Od té doby se již nikdy nezpronevěřil svému životnímu poslání okrádat miliardy nevinných tvorů o čas, promrhaný před telestěnami, kam usedali naprosto přesvědčení, že to bude určitě zase pěkná pitomost, a nemýlili se. Ale usedali – a rada bohů polyvize to naštěstí pro Pét'u věděla a oceňovala.

Roztržitý intelektuál Pét'a už dávno seděl ve čtyřmístném terénním vznášedle, které dovezli na Hepteridu přes protesty spořivé produkce především s ohledem na Karu, obdařenou výraznou nechutí ke každému pohybu. Transport sice znamenal četné komplikace, ty však dohromady nevyvážily úděsné možnosti obtíží se statečnou hrdinkou Karou, kdyby se octla v přímém styku s některou z méně příjemných – i když vesměs neškodných – ukázek hepteridské fauny, jejíž pečlivé odstranění z prostoru filmování bylo vedle mnoha dalších činností úkolem čtvrtého a posledního člena štábu, děvčete pro všechno a redaktora Marta Stama.

Jako pouhý redaktor tu vlastně neměl co dělat a cesta na Hepteridu mu byla produkčním oddělením povolena pouze pod podmínkou, že bez reptání zastane funkci skriptky, rekvizitáře a podle potřeby osvětlovače, garderobiéra, kuchaře, šoféra, mechanika, maskéra a komorníka. A samozřejmě i redaktora pořadu, ukáže-li se nutnost navzdory očekávání trochu přičesat scénář podle místních podmínek. Mart věděl dost dobře, co ho čeká, Dávno znal železný a staletími posvěcený zákon polyvize neudělat za nikoho nic, i kdyby ševci padali a i kdyby měl například kabel aparatury zvukaře, uneseného vesmírnými bytostmi, zarůst trním a hložíím uprostřed zvířecky se nudících osvětlovačů. Věděl to, a přece letěl, protože, jak každému na setkání vysvětloval, tohle byl jeho první dálný let, dokonce se třemi skoky mimoprostorem a až do okrajových částí Galaxie. Někdo se tak daleko nedostane po celý život, a tak Mart nadšeně popadl příležitost a nepustil ji.

Upravování scénáře byl zatím ušetřen. Díky Pét'ově rutině šlo až do dnešní kalamity všechno jako na drátku. Právě teď byl zaměstnán funkcí rekvizitáře – snažil se totiž různými kopanci přimět hepteridského tura, aby laskavě popolezl o kousek dál a aby

do zítřka nezničil pečlivě vybraný a (Martem, to se rozumí) upravený prostor příštího záběru.

Hepteridský tur se ovšem jmenoval v kosmozoologické systematice docela jinak a případněji, jenomže nikdo ze štábu nevěděl jak a už vůbec se o to nezajímal. Jen Mart, jehož koníčkem byla stará a zvětšelá literatura z přelomu novověku a kosmověku, tyto neforemné obludy miloval pro fantastickou shodu jejich neuvěřitelné existence s předpovědí H. G. Wellse z románu První lidé na Měsíci, tiše a anonymně stojícího u kolébky scénáře: „... Nejsilněji na mne působily turovy nesmírné rozměry; v pase měřil nějakých osmdesát stop, dlouhý byl snad dvě stě. Boky se mu zvedaly a klesaly namáhavým dýcháním. Všiml jsem si, že to obrovité, ochablé tělo leží na zemi a že kůži má svrastělou a bílou, ale podél páteře se mu rozlévalo černé grošování. Nohy jsme neviděli. Myslím, že jsme tehdy rovněž spatřili alespoň profil hlavy téměř bez mozku, s šíjí zarostlou tukem, se slintající všežravou tlamou a s pevně zavřenýma očima. Letmo jsme zahlédli rozlehlou rudou jámu, jak ta stvůra otevřela tlamu k novému bekotu a řevu; dýchlo to na nás a pak se netvor převálil na bok; vlekl se kupředu po zemi, přičemž poskládal celou svou tuhou kůži do záhybů, opět se překulil, a tak se kolem nás sunul a drtil si křovím cestičku, až ho v brzku skryla našim zrakům hustá spleť...“

Mart si tuto pasáž znovu přečetl před odletem ze Země a opakoval si ji s lehkým pocitem mrazení nejméně desetkrát za hepteridský den. Tady byl Wellsův měsíční tur, přemístěný ovšem o nějakou tu tisícovku světelných let od chudáka Měsíce, hemžícího se spíše výletníky a astronomy než zajímavými zvířaty. Tady byl, obludný a svrchovaně neestetický – ovšem jen podle obecných pojmů krásy. Před odletem na Hepteridu byli všichni členové štábu pro jistotu v tomto ohledu podrobeni cílenému hypnotickému zásahu, takže jim svrasklé bílé tělo, podobné vraku menší vzducholodi, připadalo stejně pozoruhodné, zajímavé, nebo (v případě Tobiáše, zachmuřeně vzdorujícího kouzlům a čarám kosmopsychologů) alespoň lhostejné. Jinak by totiž mohly při natáčení nastat obtíže. Tur byl vedle čarokrásné Kary druhým hlavním představitelem epizody, což Kara okamžitě schválila a

uvítala nejen díky hypnotické seanci, ale i jako krajní a zajímavé uskutečnění odvěkého a pro krasavice velice příznivého zvyku dát se doprovázet co nejošklivější přítelkyní. Bylo obtížné představit si dokonce i v galaktických dimenzích cokoli, co by poskytovalo k platinovým kadeřím a sladkým ústům Kary Karnové uspokojivější kontrast.

Chudák tur, jehož vlastnosti pan Wells takřka zázračně předpověděl i co do naprosté neškodnosti a dobromyslnosti, pokud si člověk dával trochu pozor, aby nebyl nešťastnou náhodou rozdrčen stovkami tun rosolovitého masa, se ovšem díky tvůrčí činnosti scenáristy stal záporným hrdinou příběhu, lstivým a krvežíznivým, což Pěťa hravě a takřka levou rukou zvládl. Samozřejmě se nevyločovalo ani použití daleko agresivnějších a hrozivějších potvor, objevených na jiných planetách. K dispozici by pro všemocnou polyvizi byly třeba i obrovské pancéřované pseudosépie z Fredegary, odolávající atomovým bombám menší ráže, jenže proč si komplikovat život a proč riskovat?

Vždyť šlo jen o jeden z nesčetných dílů jednoho z nesčetných seriálů...

A tak kopal Mart do bělavého měkkého masa, kam se špička boty nořila jak do huspeniny, s energií znásobenou zřejmou netrpělivostí božské Kary i roztržitě nepřítomným Pěťovým pohledem, signalizujícím naprosto zřejmou nevýznamnost, ba téměř neexistenci redaktora zdržujícího svou neobratností odjezd.

Tur se konečně s uraženým bekotem, odpovídajícím očekávanému hlasovému projevu tvora nejméně stokrát menšího, odvalil do bezpečné vzdálenosti, kde jej zítra docela určitě naleznou uprostřed spaseného kruhu vegetace a odkud bude možné dokopat jej zase bez nesnází zpět na scénu. Mart si otřel z čela krůpěje potu a vyhoupl se za doprovodu významného Kařina povzdechnutí, jak nekonečně dlouho trval tak prostý a primitivní výkon, za řízení vznášedla. Motor s tichým bzučením naskočil. Opět jeden zničený filmovací den odešel k předkům.

2. KAPITOLA

Jak to, válka? Cožpak mezi vladaři tohoto světa dochází také ke sporům jako u nás na Zemi?

Cyrano z Bergeraku: Cesta na Měsíc

Všichni byli po večeři, jen malebně rozervaný, odcizený a zmarněný intelektuál Pěťa si ještě na zakousnutí vybral nejsypanější housku, strhl průhledný obal a počal ji s mučednickým výrazem a strašlivým skřípotem zbavovat máku a soli, aby opět jednou dokázal všem přítomným vůbec a Kaře zvláště, že je bytostí mimořádnou, obtíženou mnohými podivnůstkami. Mart vhodil špinavé nádobí do palubního anihilátoru a nalil sklenky zelenavého moliorského vína, které jim produkce v záchvatu vzácné velkorysosti přibalila k zásobám.

„Žhavé trysky,“ řekl a pozdvihl sklenku směrem ke Kaře.

„Žhavé co?“ vykulila na něj oči tentokrát zcela přirozeně, nikoli podle nacvičených mimických etud polyvizní Akademie.

„Trysky,“ opakoval truchlivě. „Měli bychom si tak připíjet. V každém starém kosmonautickém románu se to dělalo. A kosmonauté se obvykle zaklínali studenými a horkými mlhovinami. Byly to krásné a poučné knihy, slečno Karnová. Tak tedy na zdraví.“

Pěťa Pritt dokončil dílo zkázy a oholil poslední máček. Teď pozoroval lysou housku s kritickou nechutí jako obtížný hmyz. Tobiáš si postavil sklenku na polní stolek, kde měl na plastické plachtě rozloženou kameru a sestavoval její prvočinitele znovu v nástroj, schopný uspokojit požadavky diváků, netušících ani ve snu, co takový kameraman zkusí. Kara se právě chystala potěšit Marta prostou skutečností, že jej vezme na vědomí (mnoha mužům už i to bohatě stačilo), ten jí však neodpustitelně přestal věnovat pozornost. Vypadalo to, jako by čemusi naslouchal, ale kolem nafukovací kupole společného iglú bylo ticho, rušené jen občasným tichým a melodickým prasknutím koule data nebo vzdáleným zabečením

tura, stěžujícího si patrně krutému osudu na námahu, spojenou s rolí polyvizního hrdiny.

„Promiňte,“ řekl Mart neadresně. „Musím ještě...“ Zbytek věty se rozplynul v nezřetelném huhňání, které ovšem tak jako tak nikoho z přítomných nezajímalo. Vyšel ven do šera, snášejícího se díky lomu paprsků Zeleného slunce na Hepteridu pozvolněji a měkčeji než za pozemských soumraků. Krajina připomínala obrovité, fantastické akvárium se dnem porostlým voňavou trávou a kytičkami. Jejími dominantami byla teď tři polokulovitá plastická iglú a opodál štíhlá a vznosná silueta kosmického člunu, podobná obrysu tužky, stojící na třech pružinách.

Ťukání u srdce se ozvalo znovu a Mart počítal. Čtyři, pět, šest, sedm. Nezmýlil se. Ještě sedm minut. Za minutu se drobný gravitační indikátor, zašitý pod kůži hrudníku, ozve znovu. A pak ještě pětkrát.

Prošel zeleným šerem k člunu, který se zblízka jevil podstatně větší než v klamně perspektivě do jejich iglú. Tužka byla ve skutečnosti věž a pružiny sloupy. Poklepal na jednu z oper.

„Haló, zdviž!“

Mikrofony přijaly jeho hlas, sonografy jej rozložily, paměťové snímače ověřili modulaci a předaly příkaz výkonným automatům. Z boční stěny opery se vysunulo sedátko, které Marta dopravilo k otevřenému vchodu člunu.

„Světlo!“ poručil.

Luminofoxy, rozložené po chodbách a v kabinách zablikaly a v okamžiku ustálily světlo v příjemné a neoslnivé intenzitě. Mart otevřel dveře skladiště, kde bylo jeho dočasné království se spoustou polyvizní veteše, rekvizit, náhradních částí nesmyslného skafandru Kary, kdyby nevyzpytatelný osud dopustil a něco se na originálu poškodilo, beden se vším možným i nemožným a mužem v kosmonautickém obleku a s nepřívětivým výrazem, stojícím v rohu místnosti.

U srdce to zaťukalo třikrát.

„Zasměj se trochu, protivo,“ navrhl Mart a dvěma prsty zdvihl mužovy koutky úst. Poslušně se poddaly a změnily tak přísný výraz v poněkud připitomělý úsměv. Mart kriticky prozkoumal své dílo,

zavrtěl zklamaně hlavou obnovil raději původní stav. Důležitý, teď však zřejmě namíchnutý velemuž Eko Dart, ideál dívčích srdcí, byl každému pouhému muži pochopitelně přijatelnější a příjemnější než tentýž Eko Dart, byť v umělém provedení, samolibě a potěšeně se hihňající.

Mart otevřel zdrhovadlo kombinézy figury a odsunul vrstvu plastiku. V místě, kde, jak předpokládal, má asi skutečný Eko Dart jakési srdce a plíce, byla skryta gravifonní stanice, objemem sice nevelké, ale výkonem vcelku uspokojující zařízení, obdařené už teď, nedlouho po vynálezu, četnými superlativy, mimo jiné i nejpracnější a nejnákladnější mašinka, jakou si až dosud 25. století vymyslelo a provedlo. Mart byl nezřízeně pyšný, že mu byl alespoň dočasně jeden exemplář služebně přidělen a že pro něj našel tak skvělou schovávačku. Kdyby ji náhodou Tobiáš (u Pritta a Kary to bylo takřka vyloučené) objevil, určitě by se domníval, že rekvizitáři animačních ateliérů zase vylepšili plastické dvojníky například vestavením nějaké zvukové aparatury. V polyvizním řemesle je možné vlastně všechno a nic už nikoho nepřekvapí.

Jeden lehký úder. Za minutu se ozve Centrála.

Loutka neodolatelného krasavce Darta zastoupí zítra nebo pozítří svůj živý model, v nezbytných případech snad s trochou animace. Zbytek se pochopitelně dotočí vmontuje na Zemi trikem. Osobní přítomnost ušlechtilého svalovce by přišla trochu draho a byla by vlastně naprosto zbytečnou, nehledě na to, že si ji žádný ze tří mužů doprovázející na Hepteridu Karu, nijak toužebně nepřál. Pochopitelně.

Kontrolní žárovka zažhnula.

„Jste na příjmu, Marte?“ ozval se tichý hlas a dodal nelogicky: „Nebo se zase jako obvykle někde flákate?“

„Flákám se a nejsem na příjmu,“ odpověděl Mart do mužné Bártovy hrudi, „jako obvykle.“

Představa, že Šéf mluví v pozemské Centrále právě v tomto okamžiku, zatímco světlo Slunce ztraceného někde v hlubinách Galaxie doletí k Hepteridě až za desítky tisíců let, byla fantastická, ale Mart si už jako všichni ostatní pracovníci Centrály zvykl na

fantastično a nechvěl se posvátnou hrůzou, ačkoli by to bylo vlastně docela namístě. Takoví už jsou lidé.

„Nechte si to,“ zahuboval hlas. „Něco nového?“

„S filmováním máme jakési obtíže...“ začal Mart.

„Víte, co si myslím o vašem filmování a vůbec o polyvizi, vy traviči duší. A taky moc „dobře víte, oč mi jde. Zachytil jste už nějaké automatické signály v okolí?“

„Ne. Ticho jako v hrobě.“

„Dejte si pozor, aby to vaše vtipné přirovnání nebylo až moc trefné, Marte. Mám pro vás špatné novinky.“

„Poslouchám, Šéfe. Celý jsem se změnil v ucho.“

„Přibyla další loď, Capax 37. Nastoupila k poslednímu posunu v mimoprostoru směrem k oblasti Zeleného slunce Hepteridy, ačkoli původní kurs měl být docela jiný. A ovšem zmizela...“

„Nic jsem nezachytil, Šéfe, opravdu. Jestli není zavrtaná sto metrů pod zemí...“

„Počkejte, to není všechno. Nepřerušujte mne. Máme důvodné podezření, že Capax 37 měl namířeno přímo na Hepteridu.“

„Proč?“

„Kdybych to věděl,“ odpověděl unavený hlas, „neptal bych se vás, Marte, a asi bych se vůbec nenamáhal posílat vás flákat se na druhý břeh Galaxie. Capax 37 měl původně letět k..., na tom konečně nezáleží. Zkrátka k jedné rekonstruované planetě, kterou chtějí ti chlapi z Vystěhovaleckého zase jednou mermomocí přestavět podle svého. Vezl větší zásobu jaderných náloží. Dost, aby se ze slušné planety stal věnec asteroidů.“

Mart tiše hvízdal. „Tak proto...“

Hlas se na několik okamžiků odmlčel.

„Také proto. Nic víc. Asper 176 a Regius 07 nic takového ve skladištích neměly, jak víte, Marte. Jen žádnou paniku, prosím vás. A poslouchajte dál. Něco tu není v pořádku, cítím to v kostech. To nejsou obvyklé havárie, nehledě na nepravděpodobnost takové shody. Můžete ty vaše polyvizní parazity ještě pár dní na Hepteridě zdržet?“

„Těžko, ale udělám, co budu moci, Šéfe. Už jsem Tobíášovi – našemu kameramanovi – poničil mašinku. Zítra musím přijít na něco originálnějšího.“

„Je to rozkaz. Pokud Capax 37 ještě existuje, musí se někde kolem vás objevit co nejdříve.“

„Jasně.“

„Pak dělejte, co uznáte za vhodné, Marte. Kdoví, kdy pro vás zase dostanu na gravifonii pár minut času. A jestli něco zkopete, tak zůstaňte raději rovnou na Hepteridě a neukazujte se mi tu. Založte si tam rodinku.“

„Zrovna jsem to chtěl navrhnout, Šéfe,“ uchechtl se Mart. „Je tu bezvadně. Přál bych vám...“

„Konec,“ oznámil stroze hlas a žárovka zhasla. Ubohý a přehlížený redaktůrek ještě několik okamžiků uvažoval, pak uvedl hradní partii Eko Darta do pořádku a poklepal figuru po osmahlé líci. „To koukáš, co?“

Když se vrátil do společného iglú, zastihl už jen Pétu a Tobíáše. Kara se zřejmě odešla zotavovat z nevýslovné námahy dnešního nicnedělání. Režisér se rozhodl sestoupit na okamžik ze svých nebetyčných výšin mezi smrtelníky.

„Doufám, že je na zítřek všechno připraveno, Stame?“ otázel se melancholicky a zjevně bez zvláštního zájmu.

„Musím to ještě trochu promyslet, pane Pritte,“ odpověděl servilně Mart, „ale doufám, že to klapne.“

3. KAPITOLA

To, co jsem vám právě vyložil, není jen nějaký zábavný nesmysl.

Cyrano z Bergeraku: Cesta na Měsíc

Mart byl druhého dne neočekávaně zproštěn povinnosti vymýšlet si další sabotáže ušlechtilého díla trojice Pét'a – Tobiáš – Kara, o své skromné redaktorské účasti ani nemluvě. S Hepteridou se cosi neočekávaného dělo, soudě alespoň podle nepříliš četných zpráv, které o ní přinesly pilné včeličky automatických sond, dvě nebo tři výpravy biologů (přilákaných signály bioindikátorů sond, hlásícími obrovské živé tvory, z nichž se nakonec vyklubala politováníhodná hovada, hepteridští turové) a jedna expedice geologů (přilákaných škodolibými biology, kteří, jak se ukázalo, nedovedli rozeznat diamant od prachsprostého safíru, nebo to alespoň předstírali). Všechny referáty se totiž shodovaly na trvale slunném a jasném počasí a klimatu tak stálém, že by mohlo být snem všech filmařů a turistických cestovních kanceláří. Nuže – toho dne nebylo. Ačkoli Zelené slunce už bylo dost vysoko nad obzorem, tonula krajina, veselá jako márnice, v šedozeleňém přísvisu, občas protřeseném zábleskem, jako by někde za plochým horizontem blýskalo na časy.

To vše by ovšem samo o sobě filmování nevadilo – v Martově skladišti byly kromě mnoha jiných naprostých nezbytností i naprostých zbytečností také drobné luminofory, schopné nasvětlit podle potřeby cokoli buď jako rojem světlušek, nebo sluneční fotosférou – k šeru se však záhy přidala i jakási mlha, vytvářející sice malebnou vzdušnou perspektivu, pro Pét'a a jeho prostinké tvůrčí záměry však zcela nežádoucí. Zdálo se, že Hepterida je nabitá skutečnou nebo pomyslnou elektřinou. Nejlepším důkazem mimořádné situace bylo, že dokonce i Kara, vzpomínající se vzrůstající nervozitou na své drahé kolegyně, vtírající se teď určitě nestydatě do přízně polyvizních a filmových producentů a odnášející, si od nich celé stohy senzačních rolí, projevila jisté uspokojení nad nucenou přestávkou. Bolela ji hlava, což by za